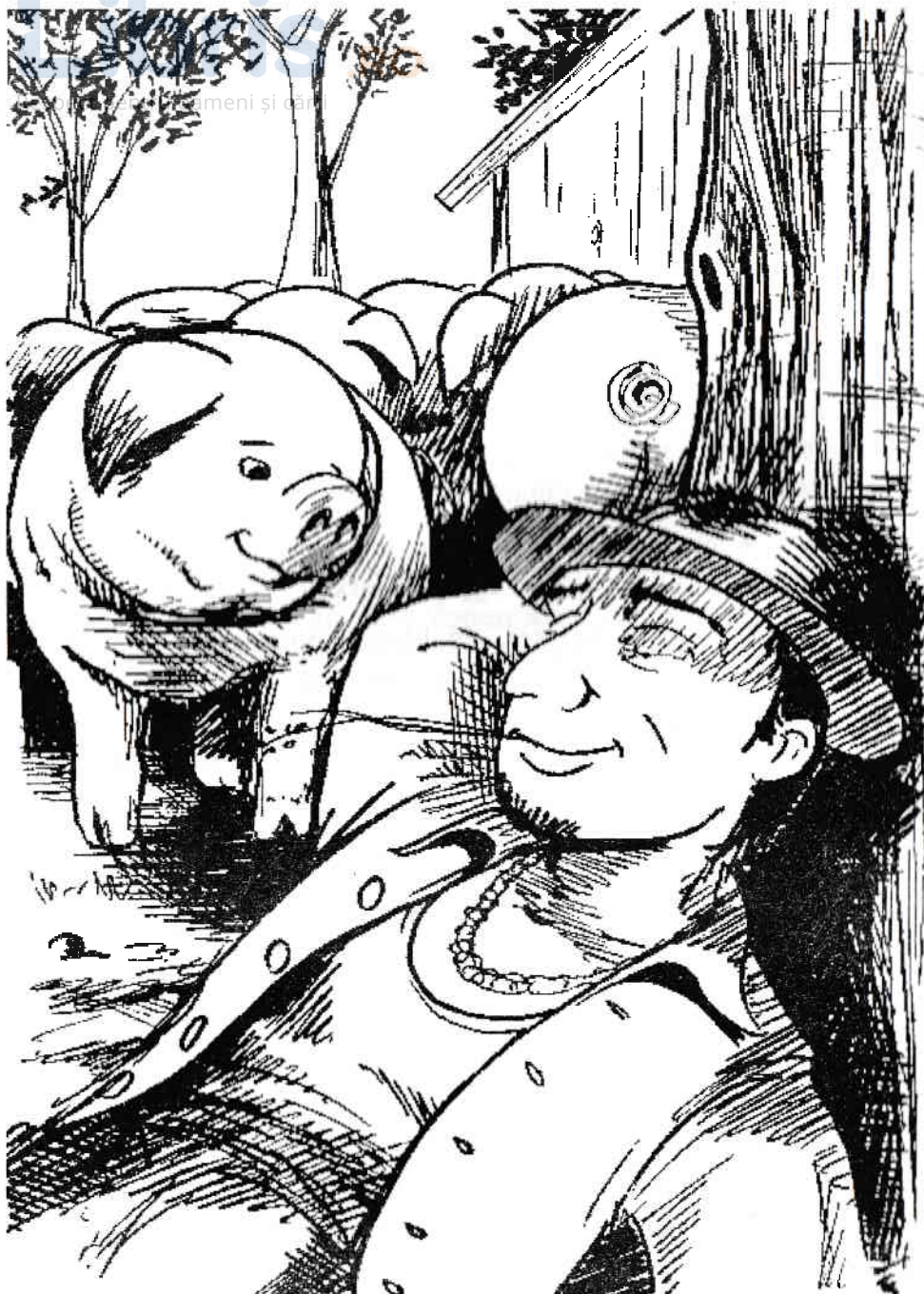

KALANDOS MESÉK

Editura Kedvenc Kiadó
Székelyudvarhely 2015
ISBN: 978-606-8638-10-2

Tartalom

AMBRUS KIRÁLYFI.....	3
ARANYHAJÚ KÁLMÁN.....	19
AZ ARANYHAJÚ HERCEGKISASSZONY	36
AZ ARANYLÚD	54
AZ ARANYMADÁR	63
AZ ÁLOMLÁTÓ FIÚ.....	80
A BAGOLY.....	102
A CIGÁNY AZ ÉGBEN ÉS POKOLBAN.....	110

E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban levő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare

Megrendelhető:

0744-505331

0744-611095

E-mail: kedvenkiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Kalantos Mesék / pref., postf.: Sztai György Ferenc ; compilat și ed. de György János. - Odorheiu-Secuiesc : Kedven Kiado, 2015
ISBN 978-606-8638-10-2

I. Sztai György, Ferenc (pref., postf.)

II. György, János (ed.)

821.511.141-32

Ambrus királyfi

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl,
volt egyszer egy király, annak három szép deli fia.
Szomorú volt ez a király mindig, sem éjjele sem
nappala nem volt a nagy erős búbánattól.

Fekete gyászba húzatta gyémántpalotáját, az
egész várost, mert volt az országában három sárkány,
s a három sárkánynak minden pénteken hetven
legényt kellett küldeni. Úgy kipusztultak az országból
a legények, hogy a királynak már katonája sem volt.
Azt mondják egyszer a királyfiak egymás között: már
csak tovább nem nézik az ország pusztulását s az
édesapjuk szomorúságát. Elmennek, egy életük, egy
haláluk, megküzdene a sárkánnyal. Mondják az
apjuknak, hogy mit akarnak, de a király még jobban
elszomorodott. Semmiképpen sem akarta elereszteni a
fiat, legalább ők maradjanak életben. De a fiúk addig
beszéltek, addig istenkedtek, hogy a király azt
mondta:

- Jól van, nem bánom. Menjen el a két idősebb,
de Ambrus, a legkisebb, maradjon itthon. Ő még fiatal
is, gyenge is, nem való a hadakozásra.

Kiválaszt a két idősebb királyfi két aranyszőrű
paripát, nagy örömmel elvágtatnak; otthon marad a
kicsi királyfi nagy búsan. Hanem - hogy el ne
felejtsem - a kicsi királyfi keresztanyja tündéresszony

volt, s amikor Ambrus megkeresztelték, egy háromszegletes tojást adott neki. Ezt a háromszegletes tojást hét esztendeig az Ambrus királyfi hóna alatt tartották, s a hetedik esztendő utolsó napján kikelt belőle egy háromfejű, ötlábú táltos paripa. Ez volt Ambrus paripája. Mikor a bátyjai elmentek, kiment Ambrus az istállóba, a paripa nyakába borult, és sírt keservesen.

- Hát te miért sírsz, kicsi gazdám?

- Hogyne sírnék, édes lovam! A bátyáim elmentek a sárkányok ellen, de engem édesapám nem ereszt.

- Ne sírj, kicsi gazdám, menj csak be az édesapádhoz, most éppen erősen megfájdult a foga, s mondjad neki: azt üzeni énáltalam a füvek királya, hogy addig soha meg nem gyógyul a foga, míg téged sárkányokra nem ereszt. Azt is mondhatod az édesapádnak, egyet se búsuljon, mert te bizonyosan megölnöd mind a három sárkányt, s akkor az a három sárkány mind kiokádja a legényeket, akik a gyomrukban elevenen vannak eltemetve, s lesz megint az édesapádnak katonája elég.

Bemegy a királyfi az édesapjához, s mondja, hogy mit üzen a táltos paripa.

- Nem bánom én, fiam, ha a világ végéig fáj is a fogam, mégsem eresztelek el.

- De így, de úgy, édesapám, eresszen el, meglátja, hogy megölöm a sárkányokat, s akkor a foga sem fáj többet.

Ahogy ezt mondta, elkezd fájni a király foga, de olyan erősen, hogy azt hitte, megbolondul belé. Nagy kínjában azt mondta a fiának:

- Eredj, fiam, no, nem bánom.

Visszamegy a királyfi az istállóba nagy örömmel:

- Mehetünk édes lovam, eleresztett apám.

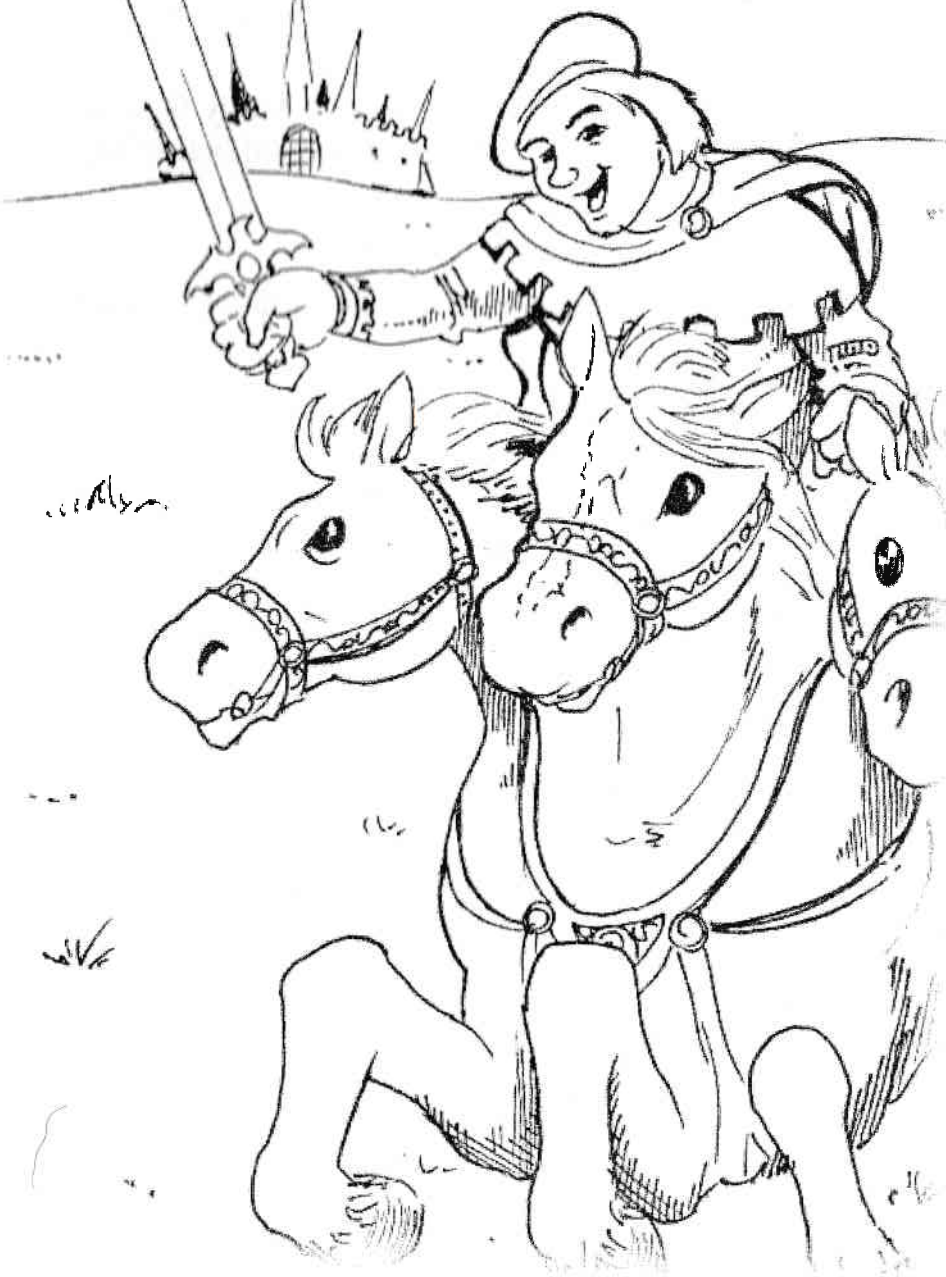
- Jól van, kicsi gazdám, csak előbb eredj hátra a kertbe, van ott egy öreg fűzfa, annak az odvában van az én szépanyám szépanyjának a nyeregszerszáma. Vedd ki onnét, s rakd rám. Úgy megyünk majd a sárkányok ellen.

Hátraszalad Ambrus királyfi, megtalálja a nyeregszerszámot, s nagy hirtelen felrakja a lovára.

- No most, kicsi gazdám, dugd be az egyik orromlikát.

Ambrus bedugja, a ló meg a másik orralikával ráfúj. Abban a pillanatban az Ambrus bőre egészen megfeketedett. Meglátja Ambrus a képét a paripa aranyszőrében, s úgy megijed magától, hogy reszketni kezd belé.

- Megijedtél, ugye, kicsi gazdám? No most dugd be a másik orromlikát.

Ambrus nem akarta bedugni. Attól félt, hogy még esúnyább lesz. De azt mondta a táltos:

- Fogadd meg a szavamat, mert különben baj lesz.

Jól van, az egyik orralikából kihúzta az ujját - mert azzal dugta be -, bedugja a másikat, s másodszor is ráfűjt a táltos, s hát olyan ragyogó szép lett az Ambrus arca, hogy tündérkirályfinak is beillett volna. Azzal felkapott a táltosra, s meg sem állottak, míg ahhoz a kocsmához nem értek, mely a rézhíd mellett volt. Ez alatt a rézhíd alatt lakott a hétfejű sárkány.

Bemegy a kocsmába, s hát ott vannak a bátyjai, esznek, isznak, köszön nekik, fogadják a köszönését, de nem ismerik meg, annyira megváltozott. Hanem mikor megtudták tőle, hogy ő is a sárkányok ellen jött, erős barátságot kötöttek vele. A két idősebb királyfi hamar elálmosodott, s egyszerre csak elaludtak olyan mélyen, mint a fekete föld. Ambrus királyfi is leheveredett, de nem aludott el mélyen, s mikor jó hajnalban jött a paripája s meghúzta a haját, talpra ugrott.

- Gyerünk kicsi gazdám, most küzdj meg a sárkánnyal, mert ha feljő a nap, sokkal nagyobb az ereje.

Felpattan Ambrus a lovára, kihúzza a kardját, jó szembe a hétfejű sárkány is. Hét fejéből csak úgy okáda a lángot, s messziről ordította:

- Tudtam, hogy eljössz, Ambrus királyfi!

- No, ha tudtad, itt vagyok!

S azzal egy csapásra három fejét vágta le. Nagyot ugrik a táltos, s más oldalról is nekivág Ambrus, s második vágásra ismét leesik három feje. A hetedik feje még ott maradt, mert abban volt az igazi ereje s az ördögössége.

- No, még egyszer, kicsi gazdám! - bízta a táltos.

S egy csapásra lehullott a sárkánynak a hetedik feje is. Hét paripa volt a hétfejű sárkány alatt. Azt a hét paripát mindjárt pányvára fogta Ambrus, s bekötötte a kocma istállójába.

Felébredtek reggel az idősebb királyfik, mennek a rézhídra, hát ott fekszik a sárkány, s csak úgy sétálnak ki a gyomrából a legények. Összenéznek, csodálkoznak, vajon ki ölhetette meg a sárkányt?

- Én nem - mondotta a legidősebb királyfi.

- De bíz én sem - mondotta a középső.

- No, akkor bizonyosan az a vitéz ölte meg.

Visszamentek a kocsmába, ott találják Ambrus királyfit.

- Ugye, te ölted meg a hétfejű sárkányt?

- Mít tagadnám, én öltem meg. Ott az istállóban a hét paripája. Nektek adom, legyen a tietek.

A királyfiak erősen megörültek a hét szép paripának, aztán mind a hárman lóra kaptak, s úgy vágattak az ezüsthídhoz. Az alatt lakott a nyolcfejű sárkány. Az ezüsthíd mellett is volt egy kocma, oda beültek a királyfiak. A két idősebbik elaludott, akkor ébredtek fel, mikor a nap besütött az ablakon, de Ambrus királyfit jó hajnalban felköltötte a lova. Megölte a nyolcfejű sárkányt is. Annak is volt nyolc lova, s azt a nyolc lovat is a bátyjainak ajándékozta.

Még aznap estére az aranyhídhoz vágattak. Ott lakott a kilencfejű sárkány. A kilencfejű sárkányt is megölte Ambrus királyfi még napfelkelte előtt. Annak is volt kilenc paripája, s mind a kilencet a bátyjainak ajándékozta. Nekik adta még a táltos lovat is, csak menjenek vele. Tudta ő jól, hogy hazaviszik. Még most sem mondta meg, hogy ki, s mi ő.

Amint a bátyjai elbúcsúztak, s jó messzire vágattak, fogta magát, keresztülbucskázott a fején, s nyúllá változott. Mert tudjátok meg, hogy Ambrus királyfit keresztanyja, az a tündérasszony, megtanította a mindenféle ördögösségre.

Az aranyhídtól nem messze volt egy gyémántpalota, abban lakott mind a három sárkánynak a felesége. Ebbe a palotába ment fel Ambrus királyfi nyulacska képében. A három asszony éppen együtt ült, keseregtek a sárkányok pusztulásán. Beugrik a nyulacska, s hopp, a hétfejű sárkány

feleségének az ölébe szökik. Az asszony megsimogatja a nyulacskát, s azt mondja:

- Megölte az uramat Ambrus királyfi, de lesz is olyan döghalál a világon, amilyen még nem volt. Mert úgy tudjátok meg - mondotta a másik két asszonynak - , hogy még ma körtefává változom, s olyan szagos körte terem rajtam, hogy hetvenhét mérföldről is megérzik a szagát, s aki abból eszik, szörnyű halálnak halálával hal meg. Csak valahogy Ambrus királyfi meg ne lássa, mert ha ő a kardjával gyökerembe vág, elszáradok, s nem lesz döghalál.

Akkor a nyulacska átalugrott a nyolcfejú sárkány feleségének az ölébe. Megsimogatta ez is a nyulacskát, s azt mondta:

- Hiszen lesz döghalál, azt én is mondhatom. Mert én meg olyan kúttá változom, hogy annak nyolcfelé folyik a vize, s aki csak egy cseppet is iszik abból, halál fia. Csak Ambrus királyfi bele ne szúrjon a kútba, mert akkor kiszáradok, s nem lesz döghalál.

Most a nyulacska a kilencfejú sárkány feleségének az ölébe ugrott. Megsimogatta ez is, s mondta:

- Vagy lesz döghalál, vagy nem miattatok, de én kipusztítom az egész világot, mert én kilencágú szederindává változom, széjjelfutok az egész világon, mindenki megbotlik bennem, s meg is hal mindjárt. Csak valahogy Ambrus királyfi el ne vágjon, mert ha